

DE METROSEKSUELE MAN: MOGEN WE NOG EVEN AAN HEM WENNEN?

Stel. Je hebt een nieuwe lover en je komt voor het eerst bij hem thuis. Alles klopt. Hij ziet er aantrekkelijk uit, is grappig en gevat en heeft een jaloersmakend optrekje in Amsterdam-Zuid. Zijn huis blijkt-ie met stijl, liefde en oog voor detail te hebben ingericht. Zelf had je het niet beter kunnen bedenken.

Je nestelt je op zijn bank, waar hij je een glas Moët aanreikt. Hoe kon hij weten dat je juist die champagne het liefst drinkt? Met waterige cockerspaniël-ogen van verliefdheid kijk je naar hem terwijl hij de laatste cd van de Blue Note Trip opzet. Als blijkt dat hij Jamie Oliver-achtig kan koken, wordt het je bijna te veel.

Bij het vijfde glas champagne bedenk je zweverig dat het allemaal te mooi is. Je durft het je amper af te vragen, maar zou het waar zijn dat je voor het eerst naast een man zit aan wie niets mankeert? Twee flessen champagne, vijf cd's en één dvd verder kijkt hij je zo diep mogelijk in de ogen, streeft je haar en vraagt zacht of je ook geïnteresseerd bent in de bovenverdieping. Waar de slaapkamer is. Veel later die nacht struikel je over jullie kledingstukken naar de badkamer, op zoek naar een glaasje water. En vind je op het plankje onder de spiegel zijn 'gezichtsmasker voor de droge tot gevoelige huid', een tube met '24 uur non-stop hydratatie', een pot met 'age fitness'-crème en een 'energizing cleansing foam'.

Je hebt hem waarschijnlijk al herkend: de door marketingmensen belabelde en veelbeschreven *metrosexual*. Voor wie hem nog niet kent: de metroseksuele man is heteroseksueel (vandaar 'sexual'), woont in de grote stad (vandaar 'metro'), heeft een sterk ontwikkeld esthetisch gevoel en besteedt veel tijd en geld aan zijn uiterlijk en lifestyle. Er wordt zelfs gesproken van een nieuwe mannensoort. Deze nieuwe man schaamt zich niet voor zijn vrouwelijke kanten. Integendeel: hij gaat er prat op.

Toen ik in mijn mannelijke vriendenkring zo achteloos mogelijk en zonder enig waardeoordeel het woord 'metroseksueel' liet vallen, riepen ze met opgestoken vingers dat zij 'er ook een' waren. En dat is opvallend, aangezien ik bij de vrouwen in mijn omgeving (nog) niet heb kunnen ontdekken dat ze dit nieuwe fenomeen met gejuich begroeten. Hoog tijd dus om de nieuwe man eens nader te bekijken.

De nieuwe man heeft z'n voordelen. Het is reuze handig dat je nooit meer verlegen hoeft te zitten om make-upwatjes. Je vriend heeft ze namelijk ook, voor het aanbrengen van zijn eigen diepreinigende crème. En dat de nieuwe man alles begrijpt van koopwoede, is ook best fijn. Een hippe reclamecollega reageerde fel op de stelling dat mannen niet van winkelen zouden houden: "Winkelen? Daar ben ik

gek op!", en hij vertelde trots dat hij wel tachtig paar schoenen in zijn kast heeft staan.

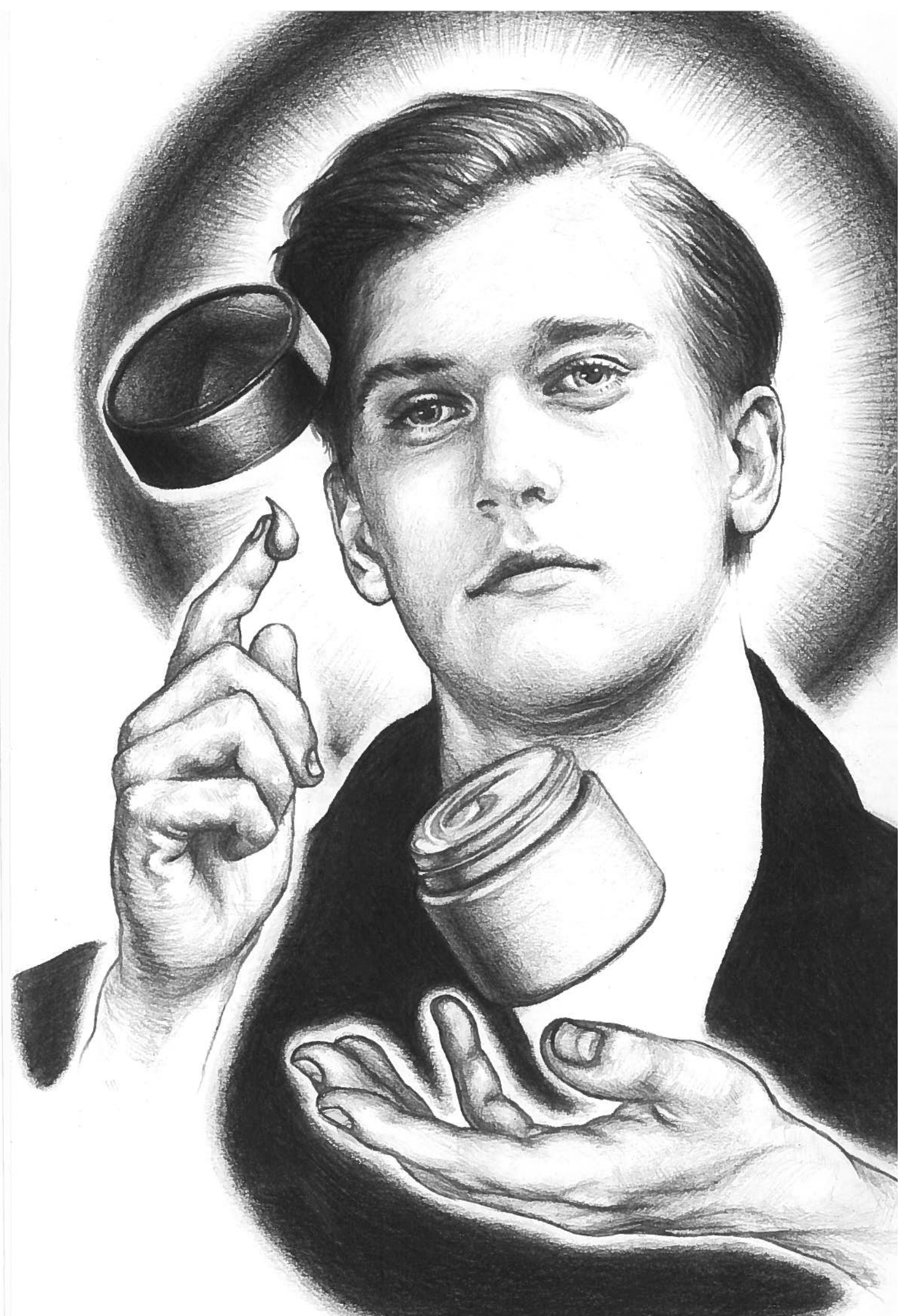
Dat de nieuwe man zichzelf intensief verzorgt, is ook een goeie ontwikkeling. (Oké, het was even wennen dat ook mannen tegenwoordig naar de pedicure gaan, maar over die schrik zijn we heen.) Maar wat te denken van mijn drie mannelijke collega's die de 'Simeons-overgewichtstherapie' ondergingen? In drie weken tijd verloren ze twaalf kilo door zichzelf tweemaal daags voor veel geld met een zwangerschapshormoon te injecteren. Alleen door dat hormoon gingen ze niet ten onder aan het 500 calorieën-dieet (dat zijn twee droge toastjes en een stukje vlees van één vierkante centimeter). Hoe moeten we omgaan met mannen die alleen al door het tellen ervan weer 200 calorieën extra per dag verbranden?

Hoe zou het komen dat vrouwen de nieuwe man helemaal niet zo aantrekkelijk vinden als hij hoopt? Ik kan twee redenen bedenken. Eén: De nieuwe man is een onvoorziene en ongewenste reactie op het feminisme (waren we er maar nooit aan begonnen!). Mannen proberen zich krampachtig in de kijker te spelen bij de sterke, onafhankelijke vrouwen van tegenwoordig. In de veronderstelling dat wij in mannen onze gelijke gaan zien, maken ze zich in blinde paniek zoveel mogelijk vrouwelijke trekjes eigen. Maar vrouwen zien dat die overdreven aandacht voor uiterlijk en innerlijk bedacht is en niet voortkomt uit een zelfstandig statement. En niet zelfstandig = niet aantrekkelijk.

Twee: De nieuwe man is het gevolg van het recht trekken van een al duizenden jaren scheefgegroeide evolutie. Kijk naar de natuur. Welk geslacht ziet er in de dierenwereld het mooist uit? Aha! Die nieuwe man is dus niets meer dan een logische correctieronde in een ooit ergens foutgelopen evolutie.

Hoe het ook zij, ik zou de nieuwe mannen willen zeggen: lieverds, leuk geprobeerd, al die vrouwelijke eigenschappen. Toegegeven, we hebben er altijd over geklaagd dat jullie nooit mee wilden winkelen. Maar mogen we er misschien even aan wennen dat nu niet wij, maar jullie iedere koopzondag weer alle winkels in de stad willen afstruinen? Om daar uren voor spiegels te dralen om vervolgens geen beslissing te nemen?

Als dit de metroseksueel is, dan pleit ik voor een 'light' versie. Een man die af en toe wel wil winkelen, maar die toch met een stuurs gezicht voor zich uit staart als het eenmaal zover is. Zo zijn we het van oudsher gewend en zo hebben we het stiekem het liefst.

TEKST DANIELLE VAN DUIN ILLUSTRATIE TZENKO STOYANOV